

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 13 maja 2024 r.

Pozycja 103

POSTANOWIENIE

z dnia 26 września 2017 r.

Sygn. akt Ts 109/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Rymar,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej K.H. w sprawie zgodności:

art. 77 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2062, ze zm.) z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 64 ust. 1 i 2 oraz art. 178 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 10 maja 2017 r. (data nadania) K.H. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie, że art. 77 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2062, ze zm.; dalej: p.u.s.p.) w zakresie, w jakim „nie przewiduje dla sędziego delegowanego do sądu wyższego (wyższej instancji) prawa do wynagrodzenia zasadniczego w stawce podstawowej, przewidzianej dla sędziego tego sądu”, jest niezgodny z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 64 ust. 1 i 2 oraz art. 178 ust. 2 Konstytucji.

Skarga została sformułowana w związku z następującą sprawą. Skarżący – sędzia Sądu Okręgowego w K. – został z dniem 1 maja 2013 r., na podstawie art. 77 § 1 p.u.s.p., oddelegowany przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia obowiązków sędziego Sądu Apelacyjnego w K., o czym został poinformowany pismem z 13 marca 2013 r. (znak: [...]). Powierzone obowiązki pełnił do 31 marca 2017 r., tj. do dnia odwołania go przez ministra na podstawie art. 77 ust. 4 p.u.s.p. (pismo z 20 marca 2017 r., znak: [...]).

Do skargi skarżący dołączył pismo z 19 stycznia 2017 r. (znak: [...]), w którym Prezes Sądu Okręgowego w K. – na podstawie art. 91 § 1c i § 2 p.u.s.p. – ustalił mu wynagrodzenie według – przewidzianej dla sędziów sądów okręgowych – stawki 6 i mnożnika 2,65.

W zarządzeniu z dnia 31 maja 2017 r. (doręczonym skarżącemu 6 czerwca 2017 r.) sędzia Trybunału Konstytucyjnego wezwał skarżącego do uzupełnienia braków formalnych skargi, tj. do: wskazania ostatecznego orzeczenia w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji; udokumentowania daty doręczenia skarżącemu tego orzeczenia; dokładnego określenia przedmiotu skargi konstytucyjnej, przez wyjaśnienie, czy skarżący kwestionuje cały art. 77

p.u.s.p. w zakresie, w jakim „nie przewiduje dla sędziego delegowanego do sądu wyższego (wyższej instancji) prawa do wynagrodzenia zasadniczego w stawce podstawowej, przewidzianego dla sędziego tego sądu”, czy tylko określone jednostki redakcyjne (tj. § 1, 2, 3 *etc.*) w tym zakresie; wskazanie, jakie wolności lub prawa skarżącego wyrażone w art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 64 ust. 1 i 2 oraz art. 178 ust. 2 Konstytucji – i w jaki sposób – zostały naruszone. Ponadto, w związku ze stwierdzeniem przez skarżącego w konkluzji wyводу, że art. 77 p.u.s.p. „nie tylko narusza powołane przepisy Konstytucyjni RP lecz jest sprzeczny z obowiązującym porządkiem prawnym”, skarżący został wezwany do wyjaśnienia, czy podstawami wniesionej do Trybunału skargi są tylko przywołane w jej *petitum* przepisy ustawy zasadniczej, czy także inne regulacje prawa powszechnie obowiązującego.

W piśmie procesowym złożonym 12 czerwca 2017 r. (data nadania) skarżący odniósł się do zarządzenia. Wskazał, że w sprawie, którą przedstawił Trybunałowi „nie zostało wydane orzeczenie w trybie przewidzianym dla postępowania sądowego”, gdyż z powodu uchylecia art. 77 § 5 p.u.s.p. „brak było podstawy prawnej (przepisu prawa materialnego) do dochodzenia na drodze sądowej (przed sądem pracy) wynagrodzenia dodatkowego wynikającego z różnicy pomiędzy wynagrodzeniem, które skarżący otrzymywałby w przypadku dalszego obowiązywania w/w przepisu, a obecnie uzyskiwanym. (...) Tym samym naruszenie jego prawa nastąpiło z mocy samego prawa”. W związku z tym, skarżący wyjaśnił, że kwestionuje „usunięcie” z porządku prawnego art. 77 § 5 p.u.s.p. Uchylenie tego przepisu dokonane – jak zarzucił – bez żadnego uzasadnienia pozbawiło go możliwości uzyskania należnej mu części wynagrodzenia, naruszyło zasady: równości, zakazu dyskryminacji w zatrudnieniu oraz sprawiedliwości społecznej, a także zasady prawa pracy.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygania. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań, jest oczywiście bezzasadna, a także gdy zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2-4 u.o.t.p. TK.

2. W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK jednym z warunków rozpoznania przez Trybunał skargi jest wydanie na podstawie zaskarżonego aktu normatywnego wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia, w którym orzeczono ostatecznie o konstytucyjnych wolnościach lub prawach skarżącego. Wprawdzie przedmiotem kontroli w postępowaniu skargowym jest zgodność z Konstytucją kwestionowanego aktu normatywnego, to jednak wydanie „ostatecznego orzeczenia” przez sąd bądź organ administracji publicznej jest warunkiem *sine qua non* zainicjowania tej formy kontroli przed Trybunałem. Wynika to z przyjętej przez polskiego ustrojodawcę konstrukcji skargi konstytucyjnej, zgodnie z którą instytucja ta służy uruchomieniu postępowania o charakterze nadzwyczajnym i subsydiarnym wobec innych środków i procedur ochrony konstytucyjnych wolności i praw skarżącego.

W sprawie, której dotyczy niniejsze postępowanie, nie wydano żadnej decyzji ani żadnego orzeczenia sądowego, które legitymowałoby skarżącego do wniesienia skargi. Analizowany środek prawny nie spełnia zatem podstawowego warunku określonego w art. 79 ust. 1 Konstytucji, więc wydanie merytorycznego orzeczenia jest niedopuszczalne.

Okoliczność ta jest – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 1 w związku z art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK – przesłanką odmowy nadania analizowanej skardze dalszego biegu.

3. Niezależnie od powyższego Trybunał zwraca uwagę na to, że w myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji skargę może wnieść każdy „czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone”. To oznacza, że aby Trybunał mógł rozpoznać skargę, skarżący musi wykazać, iż w sprawie związku z którą zainicjował postępowanie przed Trybunałem doszło do naruszenia przysługujących mu wolności lub praw.

Istota zarzutów sformułowanych w skardze dotyczy pozbawienia skarżącego prawa do wynagrodzenia w wysokości odpowiadającej zakresowi powierzonych mu obowiązków. Naruszenie tego prawa skarżący łączy z „usunięciem” z porządku prawnego art. 77 § 5 p.u.s.p., który stanowił, że sędzia delegowany do sądu wyższego, po sześciu miesiącach delegowania, na pozostały okres delegacji uzyskiwał prawo do wynagrodzenia zasadniczego w stawce podstawowej, przewidzianego dla sędziego tego sądu. Należy jednak zauważyć, że przepis ten został uchylony przez ustawodawcę z dniem 28 marca 2012 r., a zatem jeszcze przed delegowaniem skarżącego przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w K. W związku z tym, nowelizacja art. 77 p.u.s.p. nie miała żadnego wpływu na późniejsze ustalenie wynagrodzenia skarżącego, a zatem na zarzucane w skardze naruszenie praw.

W tym stanie rzeczy Trybunał postanowił jak na wstępie.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty doręczenia tego postanowienia.